

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Lauren Willig
THAT SUMMER

Copyright © 2014 by Lauren Willig

Published by arrangement with St. Martin's Press, LLC. All rights reserved.

Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01724-3

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

LOREN VILIG

Kuća
zaboravljene
ljubavi

Prevela Sanja Bošnjak

 izdavaštvo **vulkan**

Beograd, 2016.

Ovo je fikcija. Svi likovi, organizacije i događaji prikazani u ovom romanu plod su spisateljičine mašte ili su upotrebljeni fiktivno.

Za Madlen

PRVO POGLAVLJE

„Neko mi je ostavio kuću“, rekla je Džulija. „U Engleskoj.“

Bila je nedelja ujutru i njen otac udobno je sedeo na svom uobičajenom mestu za kuhinjskim stolom, koji je među stolovima predstavljao ono što je ferari među običnim vozilima. Bio je od svetlog drveta, skuplji od Džulijine mesečne stanarine. Na pletenom podmetaču nalazila se vaza sa cvećem, sa tri bela ljiljana i grančicama paprati – varljivo jednostavno.

Kad god bi došla u očev stan, imala je osećaj kao da ulazi u ilustrovane srednje strane magazina *Taun end kantri*. Njene prastare farmerice i muška košulja oštro su odudarali od srebrnih kućnih aparata i brižljivo odabranog cvetnog aranžmana.

„Kuća tvoje tetke Redžine“, rekao je otac bez oklevanja.

„Koje tetke?“ Džulija nije imala tetaka, ili barem nije znala za njih. Majka joj je bila jedinica, a i otac verovatno jedinac. Kao da je čula da je imao polusestru – ili možda polubrata – u Mančesteru, ali nikad nisu imali nikakve veze s tim delom porodice, čak ni božićne čestitke nisu razmenjivali.

„Mamine tetke“, kratko je odgovorio, protresajući nedeljne novine. „Redžina Eš.“

Nije je gledao u oči. Pa, kao i obično, zar ne? Svih tih godina nisu nikad pričali o Engleskoj, o toj sumornoj praistoriji kojoj se Džulija vraćala samo u košmarima.

Ponekad je još sanjala blesak svetala, kišu na vetrobranu, škripanje guma i sopstveni plač. Probudila bi se drhteći, grleći svoje grozničavo telo, dozivajući majku.

„Trebalo li da znam ko je to?“ Trudila se da joj glas ostane bezbrižan i da sakrije kako joj ruke drhte. Otišla je do cediljke na pultu da se malo pribere i povrati normalan izgled, koji je tako pažljivo negovala proteklih dvadeset pet godina. „To ime je navedeno u pismu. Redžina Eš.“

„Bila je starateljka tvoje majke“, rekao je otac.

Glas mu je bio veoma odsečan, akcentat veoma britanski. Umesto da se ublaži s godinama, naglasak mu je sve upadljivije podsećao na onaj koji koriste na Bi-Bi-Siju, što je duže boravio u Americi. Negovao ga je kao što neko možda održava kosu. Nije mu zamerala. Englezi imaju poseban status u Njujorku.

Bilo je izrazito neprijatno, naročito što je njen detinji naglasak imao sasvim suprotno dejstvo na njene vršnjake. Odbacila ga je bez oklevanja.

Prenos, tako je to nazvao psihijatar kod kog je bila na studijama i izneo joj još čitav niz psihološkog blebetanja koje bi joj verovatno imalo više smisla da je pohađala predmet uvod u psihologiju kao njena cimerka. Suština je, međutim, bila jasna. Odbacila je tu staru sebe, tu devojčicu što je živela u Londonu i odazivala se na *Džuli*, koja je živela s oba roditelja u stanu što je izlazio u baštu, i postala je Amerikanka po imenu Džulija. Bio je to mehanizam preživljavanja.

Džulija mu je samo učtivo klimala glavom i nije se više nikad vratila. Niko nije morao da joj kaže ono što je bilo očigledno.

„Dobro“, rekla je. „Njena starateljka.“

Sandey tajms presavijao se dok je otac okretao stranice. Sa svog mesta kraj pulta videla je samo očev potiljak, sed, uredno podšišan, vrhove njegovih ušiju, žičani okvir naočara.

Majka je imala starateljku koja je posedovala kuću. Zvučalo je kao vežba iz francuskog jezika. *Avez vous la maison de la tante de ma mere?* Ali Džulija nije želela kuću mamine tetke. Sve je to bilo gotovo, završeno. Odavno. Sad je Amerikanka, kao žuti taksiji i žvakaća guma na stazi. Život joj je ovde, i tako je od onog groznog oktobra kad su se spakovali i preselili sve što su imali u Njujork.

Otvorila je stakleni ormarić i uzela jednu od uredno poređanih šolja. Bela, s plavim cvetovima, veoma švedska, veoma moderna. Sve u očevoj kuhinji bilo je veoma švedsko i veoma moderno, osim predmeta koji su bili veoma danski i veoma moderni. Aparat za kafu bio je srebrn i imao

je više dugmića nego Međunarodna svemirska stanica. Ali bilo je nečeg umirujućeg u toj napadnoj modernosti.

„Mislila sam da je u pitanju neki od onih nigerijskih bankovnih računa“, rekla je Džulija u pokušaju da se našali, u želji da to sve i jeste samo šala.

„Kuća nije u Nigeriji“, rekao je otac, pošto se okrenuo i pogledao je preko naočara pogledom koji je upućivao naročito lošim stažistima. „Već odmah izvan Londona.“

„Znam to“, odvrtila je razdražljivo. „To je... ma nema veze.“

Ako otac već ne zna za šemu s nigerijskim bankovnim računom, neće mu ni objašnjavati. Koliko ona zna, njegovo poimanje mejla ograničeno je na diktiranje prepiske: na poslu sekretarici; kod kuće Helen, Džulijinoj maćehi.

Džulija je izuzetno poštovala Helen. To što je gotovo petnaest godina uspevala da udovolji očevim hirovima a da mu ne prospe bokal kafe na glavu čudo je samo po sebi.

Odnela je šolju do stola i pažljivo je spustila na pleteni podmetač postavljen baš u tu svrhu.

„Pod pretpostavkom da je to istina...“, počela je.

Otac je podigao obrve iznad naočara. „Pod pretpostavkom? Nisi stupila u vezu s njima?“

Zgledala se u kafu što se hladila. Na površini se brzo skupljala pena. To bi bilo logično, zar ne? Obavezna temeljnost. To je tako lako u današnje vreme – malo kuckanja po tastaturi i dobiju se imena, adrese, pojedinosti.

Umesto toga ostavila je pismo na kuhinjskom stolu, u predvorju pakla koji je predstavljao njen trenutni život, između kutije pahuljica i trome-sečne gomile časopisa.

„Dobijam mnogo besmislene pošte“, branila se. „Ljudi šalju svakakve ludorije.“

„Džulija...“

„Znam“, oštro ga je presekla. „Znam, u redu? Drugačije bih da sam mislila da je ozbiljno.“ Da se iko potrudio da joj kaže da ima tetku Redžinu ili da je tetka Redžina posedovala kuću. „Nisam ni znala da imam pravo na neko nasleđstvo.“

Nije se obazirao na njenu zajedljivost. „Koliko je prošlo?“

„Samo nedelju dana.“ Ili dve. Nedelje su joj prolazile kao u magli. Nalazilo se među neželjenom poštom, između ponude za kreditnu karticu što nudi jeftinu gotovinu – samo osamnaest odsto kamate do kraja života! – i pozivnice za letnju zabavu Društva za borbu protiv zlostavljanja dece, sa temom džungle, može i u sarongu.

Nekad bi se pobrinula za to za pet minuta. Nekad je letela kroz dan, gonjena adrenalinom i kofeinom, sati su naletali jedni na druge kao električni automobilčići u luna-parku, nikad nije imala dovoljno vremena između sastanaka, uvek je kasnila, stalno je morala još nešto da uradi.

Bilo je to pre nego što je izgubila posao i vreme se rasteglo kao karamela.

Mrzela je taj izraz *izgubila posao*, kao da ga je negde slučajno zaturila između radnog stola i kupatila. Nije ga izgubila. Otet joj je, još jedna žrtva kreditne krize, propadanja tržišta, recesije.

Povukla je gumicu na konjskom repu i čvršće je zategla. „Pozvaću ih u ponedeljak.“

„Koga?“ Džulijina maćeha ušla je na ulaz za poslugu na udaljenom delu kuhinje i ubacila ključeve u kalajnu činiju na veš-mašini. Na ruci joj je visila torba dina i deluke, predivno mirišući na svež hleb.

Helen je imala vitak stas teško stečen u kasnim srednjim godinama, a kosa joj je bila naročite nijanse pepeljastoplave Aper Ist Sajda. Ne previše plava – to bi bilo neukusno – ali dovoljno plava. Bila je to boja koja je predivno išla uz svetlosmeđe pantalone i letnje haljine jarkih boja.

Helen je nekad bila advokat, u Sadebiju, ali dala je otkaz kad se rodio Džejmi. Džulija se pitala šta radi po ceo dan. Imala je spremačicu koja je sve to staklo i hrom održavala blistavim, a Džejmi i Robi odavno su prerasli godine kad im je bila potrebna neprekidna briga, ako se ne računa stalno skupljanje njihovih patika, koje, kad god bi Džulija bila u kući, kao da su se umnožavale i razbacivale svuda unaokolo.

Džulija se pitala da li se i Helen vreme protezalo kao i njoj, izmišlja li i ona kućne poslove ili planira odlaske do prodavnice samo da bi nešto radila. Ali nije mogla da je pita. Nisu razvile takvu vrstu odnosa.

Otac je odgovorio bez uvoda. „Džulija je nasledila kuću.“

„Navodno“, dodala je Džulija brzo. „Možda je prevara.“

„Nije“, uvereno je rekao otac. „Sećam se te kuće.“ U slučaju da je u toj izjavi pročitala bilo šta nalik na uspomenu ili nostalgiju, požurio je sa rečenicom: „Verovatno vredi lepu svotu, čak i na ovom tržištu.“

Kuća zaboravljene ljubavi

„To je lepo.“ Helen se sagnula da Džuliji spusti obavezan poljubac na obraz, usput proveravajući sadržaj njene šolje. „Otac ti je dao kafu?“

Džulija je podigla zamrljanu šolju. „Još malo i odskakaću od zidova.“

Helen je sumnjičavo pogledala u lončić. „Zar ne bi trebalo da je bez kofeina?“

Muž se pravio da je ne čuje. Džulija je posumnjala da to radi namerno. Od poslednjeg stenta otac je trebalo da bude na ishrani s niskim procentom natrijuma i kofeina – ili, kako bi to on rekao, s niskim procentom svega zbog čega je vredelo živeti. Kao hirurk, prezirao je recepte nižih medicinskih stručnjaka. Ako se nije moglo izlečiti odsecanjem i rezanjem, nije bilo vredno pažnje.

Otac je samozadovoljno klimnuo glavom na novine na stolu. „Kladim se da će to izludeti Karo.“

„Koga?“

„Maminu rođaku. Igrala si se s njenom decom kad si bila mala, zar se ne sećaš?“

„Ne“, odgovorila je polako. „Ne, ne sećam se.“

Rečeno joj je da je to prirodno, posle šoka, da se mozak brani, podiže zidove pred neprijatnostima. Međutim, je li prirodno da se to nastavlja i četvrt veka kasnije?

Zbunjenost je sakrila ljutnjom. „Kako god, ne razumem kakve veze ta kuća u Hempstedu ima sa mnom.“

„Ne u Hempstedu“, ispravio ju je otac. „Hern Hilu.“

Slegnula je ramenima. „Isto.“

„Pa i nije“, odgovorio je, i u očima mu se pojavilo nešto što nije umela da pročita, kao da je na trenutak otputovao nekud davno i daleko. Podigao je odbačene stranice s oglasima za nekretnine. „Da je u Hempstedu, vredela bi više.“

Razdražljivo ga je pogledala. „Hvala, tata.“

Protresao je novine. „Morćeš otići tamo i preduzeti nešto“, rekao je kao da je jedna od zaposlenih u Maunt Sinaju*, jedna među mnogim stažistima koji skoče istog trena kad ih on pozove. „Verovatno će trebati vremena da se raščisti.“

„Ne mogu tek tako da se pokupim i odem“, pobunila se.

---

* Bolnica u Njujorku. (Prim. prev.)

„Zašto ne?“, pitao je, dodajući s opuštenom okrutnošću: „Ionako nemaš pametnijeg posla, zar ne?“

Zurila je u njega, pobelevih usana. „To nije pošteno.“

Nije joj nikad oprostio što ga nije sledila u medicini. Naročito zato što je imala ocene za to. Kad mu je rekla da će upisati poslovnu školu, ponašao se kao da mu je opisala uspešnu karijeru plesačice oko šipke.

„Zar nisam u pravu?“, pitao je, i ispod tih reči se podrazumevalo ono: *Jesam li ti rekao.*

Nakostrešila se. „Znaš li kakva je trenutna poslovna statistika?“ Nije samo sedela na dupetu kod kuće. Poslala je toliko biografija da bi njima mogla oblepiti manju kuću. Barem u početku. Pre nego što se predala i utonula u depresiju. „Svi otpuštaju; niko ne zapošljava.“

„To ti i kažem.“ Uredno je presavio novine. „Nema razloga da ne odeš u Englesku. Novac ti je pao s neba, samo tebe čeka.“

„Hoće li neko još kafe?“, pitala je Helen, koja je, tipično za drugu suprugu, osećala kad treba smanjiti napetost. „Džulija, ima obranog mleka u frižideru, ili šlaga ako želiš.“

Džulija se iskezila glumeći osmeh. „Ne, dobro sam.“

Nije bila dobro. Mrzela je što nema kuda da ide tokom dana i što joj ušteđevina na računu postojano opada, dok je gutaju svakodnevne životne potreštine. Mrzela je što joj je otac u pravu.

Devet meseci razvlačenja po stanu u pidžami s likom Vinija Pua i puter od kikirikija iz tegle nisu joj mnogo pomogli. Nije imala šta drugo da radi, ne trenutno. Potraga za poslom, kako je sve stajalo, mogla je da se obavlja i na daljinu.

Ipak, nije joj se dopala tako opuštena pretpostavka da može tek tako da se pokupi i ode.

„Moj stan...“, počela je.

„Čuvaćemo ga“, odgovorio je otac. Džulija je uhvatila Helenin pogled. Obe su znale šta to znači. Helen će ga čuvati. „Neće on nikuda.“

„Da, ali ne znam zašto misliš da bi trebalo“, nezadovoljno je rekla Džulija. „Moj dom je ovde.“

Upravo se on za to postarao. Britanski pasoš joj je zamenjen za američki; još je imala prvi američki pasoš negde u fioci, devojčica s kosom boje karamele upletenom u pletenice i očima sjajnim od bleska blica.

Otac se podrugljivo nasmejao. „Garsonjera?“

Kuća zaboravljene ljubavi

„To je manji jednosoban stan, hvala na pitanju“, odvrtila je Džulija ljutito. „Možda nije na Petoj aveniji, ali meni se sviđa.“

Njenom ocu su, kao i većini samoniklih ljudi, bili veoma važni statusni simboli. Kao ovaj stan. I Helen.

Džulija se još sećala kad su živeli u soliteru u Jorkvilu, sa zidovima tankim kao papir i mirisom izgorele hrane koji je stalno lebdeo u vazduhu. Otac je to odbacio kao da nikad nije postojalo. Sad bi čovek pomislio da oduvek živi na Petoj, da je oduvek kuvao kafu u posudi hromiranog sjaja, umesto u izударanom starom plastičnom aparatu za kafu što se pušio kad bi se pregrejao.

„Pa ja mislim da je to divno“, brzo je rekla Helen. „Kuća, mislim. Kao nešto iz romana. Možda ćeš imati duhove.“

„Divno“, rekla je Džulija. „Baš mi to treba.“

„Zar ne postoji izreka da se poklonu u zube ne gleda?“, pitala je Helen veselo, preturajući po ormarićima. Pažljivo je spustila vrećicu sa čajem u šolju vruće vode. Opor miris mente ispunio je kuhinju.

„A šta je s Grcima koji nose darove?“, uzvratila je Džulija. „Ne sećam se da se to završilo dobro po bilo koga.“

Helen se neočekivano zakikotala. „Mislim da nećeš dobiti kuću punu Trojanaca.“ Oboje je pogledaše, a ona požuri da se opravda: „Džejmi je upravo pravio maketu o tome za čas latinskog.“

Džulija se nevoljno nasmešila. „Misliš – ti si pravila maketu?“

Helen se postidela. „Znaš kakav je s lepkom.“

„U konju su bili Grci, ne Trojanci“, odbrusio je otac. Pogledao je u Džuliju preko naočara. „Ne budi glupa, Džulija. Ne dobija se kuća svaki dan.“

„Mama?“ Džejmijev glas odjeknuo je hodnikom, prosecajući napestost kao mermer led. „Maaaamaaaa? Jesi li videla moju...“

Šta god da mu je nedostajalo, izgubilo se negde u zvucima elektronike eksplozije iz njegove sobe.

„Robi!“, dreknuo je otac. „Utišaj tu prokletinju!“, uzviknuo je baš kad je Helen doviknula: „Samo trenutak, Džejmi!“

Džulija je nenametljivo skliznula sa stolice i otišla da spusti šolju u sudoperu, osećajući se neprijatno što je uhvaćena u unakrsnu vatru nečijeg porodičnog života. Džejmi je imao svega dva meseca kad je Džulija otišla na koledž; Robi se još nije ni rodio. Obojica su bili veseli, dobrodušni,

prijatni dečaci, ali nikad nije imala osećaj da su sasvim njeni. Bili su deo očevog drugog života, kao i sto od svetle borovine, kao plavo-beli sudovi, kao ovaj stan, sve stečeno nakon što je ona otišla na koledž. Novi početak za novi život, nova žena, nova deca.

Helen joj je uputila pogled pun izvinjenja. „Odmah se vraćam. Ima kroasana ako želiš. Samo se posluži. Znam da ne moram da ti kažem.“

Helen je izašla iz kuhinje da potraži Džejmijev ajpod ili patike za fizičko, ili zagubljeno krilo plastičnog aviona.

Džulija je primetila da je otac gleda.

„Kerolajn bi verovatno otkupila kuću od tebe, ako je to ono što želiš“, tiho je rekao. „Ne bi morala da se vraćaš.“

Naslonila se na pult, a ukus hladne kafe bio je kiseo. Ljutnja joj je isparila, i ostao je samo umor, umor i zbunjenost. „Prokleta sam i ovako i onako, zar ne?“, izgovorila je. „Nikako ne može izaći na dobro.“

Nije razumela zašto bi ta nepoznata tetka zaobišla svoje bliske rođake zbog nećake koja joj se ne seća čak ni imena. Sećanja su se uskomešala – sveže pokošena trava, opojan miris cveća i hladna voda na vrhovima prstiju – i ponovo nestala.

„Tata?“ Podigao je pogled s novina. Odmakla se od pulta, a porub farmerica, uvek predugačkih, vukao se po pločicama. „Zašto bi ta tetka... Redžina ostavila kuću meni?“

Unekoliko je očekivala da će slegnuti ramenima da odbije pitanje. Umesto toga, pažljivo je presavio novine, spustio ih na stranu stola tačno uz šaru drveta. „Majka ti je odrasla u toj kući“, rekao je. Pročistio je grlo. „Tetka je uvek govorila kako će jednog dana ta kuća pripasti njoj.“

Pogledao ju je u oči. Bile su sive, kao njene. I kosa im je nekad bila iste boje. Očeva je odavno posedela, dok je ona svoju posvetlila pramenovima. Ali ispod, bila je ista svetlosmeđa.

Mamina kosa bila je crna, a oči jasnoplave. Bila je oličenje života. Sve dok je jednom više nije bilo.

Kad je pokušavala da se seti majke, u glavu joj je samo dolazila slika sa stare fotografije, čija je boja s vremenom izbledela, s majkom, u bašti, u marami vezanoj preko crne kose dok se smejala u foto-aparat. Svuda oko nje drveće je cvetalo. Negde u pozadini videlo se jezero ili ribnjak, uz tek blagi nagoveštaj presijavanja vode.

Kuća zaboravljene ljubavi

Ta slika stajala je na očevom noćnom stočiću. Završila je u fioci, nedugo nakon što su se preselili u Njujork. Nikad nije skupila hrabrost da pita oca šta je uradio s njom. Njihova zajednička tuga bila je opipljiva čutnja među njima.

„I ja sam joj sad zamena?“ Nije imala nameru da zvuči tako kiselo.

„Ili to“, odvratio je suvo otac, „ili je Redžina želela da natrlja nos Kerolajn. Njih dve nikako se nisu volele.“

Gurnula je ruke u džepove farmerica, odupirući se želji da se sklopča u loptu kao jež, s odbrambenim bodljama. Nedostajao joj je poznati oklop posla, taj neumorni kovitlac zbog koga nikad nije morala da misli na ono što joj je neprijatno, samo bi ga odgurala u stranu uz izgovor da je prezauzeta.

Ali sad nije zauzeta, zar ne? I treba joj novac. Već je prošlo devet meseci otkako su je otpustili iz Sterling Bejtsa, uz krokodilske suze i lažno saosećanje. Otpustili su je, kao što su imali lep običaj, dan pre nego što su deljeni bonusi i tako joj smanjili otpremninu na trećinu svote koju bi inače dobila. Uskoro će joj isteći nadoknada, a računi su i dalje pristizali: hipoteka, zdravstveno osiguranje, namirnice. Nije imala pojma pošto se prodaju kuće u Hern Hilu, da li je tržište nekretnina i tamo teško pogođeno kao u Americi, ali svakako – bio je to neočekivan dobitak. Bila bi budala da tome okrene leđa sve zbog nečega što se dogodilo pre četvrt veka.

Prošlost je daleka zemlja, rekao je njen profesor istorije umetnosti na koledžu. Kad bi tako razmišljala o tome, možda joj se i ne bi činilo tako loše. Engleska iz koje su otac i ona otišli više nije postojala. Nestala je; kuća je samo kuća i nema razloga da zbog neumesnih sumnji izgubi lepu zaradu.

Mesec, možda dva. Sigurno neće trajati duže od toga? Bilo bi neodgovorno da proda kuću pre nego što je vidi. I zaista je prilično glupo što i posle svih tih godina i dalje izbegava temu o svojoj majci. Prošlo je četvrt veka. Ljudi tuguju, izbore se s tim, i nastave dalje.

Džulija je otad bila u Londonu poslom. Sigurno ni ovo neće biti drugačije. I ovo će biti posao, a ne neko sentimentalno hodočašće.

„Videću šta mogu da učinim“, rekla je. To je bio najveći ustupak koji je mogla da učini, najbliže priznanju da nema pametnijeg posla.

Loren Vilig

Otac je polako klimnuo glavom. „Čudno... Posle toliko vremena...“ Gledao je negde pored nje, prema napola otvorenim vratima sobice, gde su se senke Robijevih elektronskih čudovišta videle kako poigravaju po zidu. „Tetka je uvek govorila kako je tvoja majka jedina prava naslednica porodične zaostavštine.“

Nakrivila je glavu. „Šta to znači?“

Pogledao ju je kriveći usne. „Nemam predstavu. Stvarno nemam pojma.“

DRUGO POGLAVLJE

KORNVOL, 1839

„Jesi li sasvim sigurna, ljubavi?“ Uprkos blagom danu, Imodženin otac bio je pokriven sa dva ćebeta, čije su se ivice vukle po šljunku i vlažnoj prašini ispod klupe. „Ne bih želeo da te požurujem ili ograničavam...“

„Ne“, brzo je odvrtila Imodžen, pretpostavivši šta će otac reći. Mrzela je kad je pričao o smrti. Da, možda je malo slab, zima je bila oštra, ali sad je proleće, ili gotovo proleće, i oporaviće se, hoće. „Nimalo se ne osećam sputano.“

Tog prvog toplog dana marta Imodžen je izvela oca na njegovo omiljeno mesto u bašti, u pomalo divlji deo pored parohije. Nadala se da će tamo više biti onaj stari, da će mu se vratiti boja u obraze.

Ne tako daleko čula se blaga i sveprisutna grmljavina mora i osetio miris soli u vazduhu. Penhalou je bilo malo selo. Zvanično, stanovnici su živeli od ribarstva, ali, ako je more ponekad izbacivalo i obilje boca i svile, lokalne vlasti su na to žmurile. Imodžen i njen otac živeli su u ovom selu gotovo otkad je znala za sebe. Ta bašta, sa stazama oivičenim izlomljenim školjkama i istrošenom senicom s kamenom klupom ispod, bila joj je utočište otkad je dovoljno porasla da umakne negovateljici.

Imodžen je poznavala to selo do tančina, iako su i ona i otac za meštane i dalje bili stranci. Obilazila je selo otkako je naučila da hoda. Nije se uopšte sećala sveta koji su ostavili iza sebe, parohije u Glosterširu, kuće svojih rođaka. Znala je, jer su joj tako rekli, da je stariji brat njenog oca bio baronet, ser Vilijam Hadli od Hadli hola, i da je njenom ocu bio namenjen život na tom imanju. Takođe je znala, po načinu na koji je

otac krivio usnu kad je govorio o svom bratu, da mu gubitak njegovog društva nije teško pao.

Majčino zdravlje odvelo ih je iz Glosteršira u Kornvol. Morski vazduh trebalo je da prija majčinom slabom zdravlju, pa kad je Imodžen dovoljno porasla da hoda, otac je pronašao ovu parohiju u Kornvolu, malu parohiju, daleko od svega što je svet smatrao modernim. Morski vazduh nije imao željeno dejstvo na majčino zdravlje, ali svejedno su ostali u Kornvolu, u tom prijatnom uspavanom selu s mirisom mora u vazduhu.

Možda je pomalo bila usamljena, ali Imodžen nikad nije nedostajalo zanimanja. Čim je naučila da čita, pomagala je ocu oko studija, diveći se sličnim figurama naslikanim u iluminiranim slovima, pazeći da ne pocepa rukopise koji su se s vremenom istanjili i postali krti. U šestoj godini umela je da pročita zbijene latinske rukopise srednjovekovnih književnika lako kao i štampane stranice svojih bukvara. Nije dolazilo u obzir da ona pohađa seosku školu – bila je parohova ćerka, drugog reda u odnosu na seosku decu – pa ju je otac podučavao sam, oživljavajući geografiju i istoriju svojim pričama o izmučenim kraljevima i prkosnim kraljicama, vitezovima, damama i nemogućim potragama.

Nije se sve vrtelo oko vitezova, dama i izmišljotina. Sve obaveze prve dame parohije brzo su pale na nju. Seljani su dolazili kod njenog oca po duhovnu utehu, ali Imodžen se brinula za njihove praktičnije potrebe, nosila je supe i žele siromašnima, čitala starijima, starala se da imaju dovoljno drva za zimu.

Kroz rastinje, malo dalje niz brdo, nalazila se crkva gde je otac svake nedelje propovedao, pre nego što mu se kašalj uvukao u pluća. Odmah pored male seoske crkve, u senci tornja, videla je tmurne obrise nadgrobnih spomenika, jedan za drugim.

Dodir sunca, odano je pomislila, samo mu je to trebalo. Toplo vreme i dobra hrana, i otac će biti kao nov.

„Istina“, rekla je Imodžen, zavladeći ćebe ispod oca. „Želim da se udam za Artura... gospodina Grantama.“

Malo je zamucala oko imena. Još joj je bilo tako novo. Želela je da ga prigrlji uz sebe, da mu šapne ime u osami, da mu se divi kao komadiću morskog stakla pronađenog na plaži – nešto bogato, čudno i retko.